ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΔΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

(Από τὰ ξένα σατυρικὰ φύλλα)

Δυὸ φίλοι συζητοῦν γιὰ τὴν ἀφηρημάδα ἑνὸς τρίτου φίλου των.

— Ἔχει φθάσει πειὰ σὲ τέτοιο σημεῖο ἡ ἀφηρημάδα του, λέει ὁ ἕνας, ὥστε χθὲς ξενύχτησε ὡς τὸ πρωΐ, γιὰ νὰ θυμηθῆ τί εἶχε νὰ κάμη πρὶν νὰ πλαγιάση.

— Τὸ θυμήθηκε ἐπὶ τέλους ;

— Ναί, στὶς ἑφτὰ τὸ πρωΐ.

— Καὶ τί εἶχε νὰ κάμη ;

— Νὰ ξυπνήση... στὶς ἕξη γιὰ νὰ μὴ χάση τὸ τραῖνο !...

***

Ἡ κυρία Ἰσιδώρου Πολυδωροπούλου γυρίζει ἀπ' τὴν ἐξοχή, ὅπου περάσμενε ὅλο τὸ καλοκαίρι. Δυσαρεστημένη γιὰ τὴν ψυχρὴ ὑποδοχὴ ποὺ τῆς ἔκαμε ὁ σύζυγός της, τοῦ λέει μὲ παράπονο :

— Μὰ τί εἶνε αὐτά ; Δὲν βρίσκεις οὔτε ἕναν καλὸ λόγο νὰ μοῦ πῆς ποὺ ἔλειπα τόσους μῆνες ;

Καὶ ὁ σύζυγος ἀφηρημένος :

— Ἔχεις δίκηο, ἀγαπητή μου, ἐξέχασα. Λοιπὸν σ' εὐχαριστῶ πολύ... γιὰ τὴν ἀποουσία σου !...

***

Ὁ προϊστάμενος ἐνῶ μετράει στὸν ὑφιστάμενό του τὸν μισθό του :

— Μὲ συγχωρεῖς, καϋμένε, ποὺ τὰ χορτονομίσματα εἶνε καταλερωμένα, ἀλλὰ ἐσὺ δὲν φοβᾶσαι βέβαια τὰ μικρόβια, ποὺ βρίσκονται πάνω στὰ χορτονομίσματα.

— Καὶ βέβαια δὲν τὰ φοβᾶμαι. Ὁ μισθός μου δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ νὰ θρέψη ἐμένα, θὰ φτάση γιὰ νὰ θρέψη καὶ μικρόβια !...

***

Ἕνα ἀνδρόγυνο περιηγητῶν περιοδεύουν στὴν Αἴγυπτο. Φτάνει τέλος στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου, ὅπου στέκεται καὶ θαυμάζει τὸ ἀργὸ καὶ ἐπιβλητικὸ κύλισμα τῶν νερῶν.

Ἔξαφνα τὸ πρόσωπο τῆς συζύγου πέρνει μιὰ ἔκφρασι ἀνήσυχη καὶ τὰ μάτια της παρφάνονται τορογμένα στὸ νερό. Ὁ σύζυγός της τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ τὴν ρωτάει :

— Τί ἔχεις ἀγάπη μου ; τί σκέπτεσαι ἔτσι ;

— Σκέπτομαι, ἀπαντᾶ ἐκείνη, ὅτι καὶ τὸ σπίτι μας αὐτὴ τὴν στιγμή, θὰ εἶνε ἔτσι ἀκριβῶς...

Καὶ δείχνει τὸ ποτάμι.

—Γιατί ; ξαναρωτάει ὁ σύζυγος.

— Γιατὶ ὅταν φύγαμε...ξέχασα ἀνοιχτὴ τὴν κάνουλα τοῦ μπάνιου !...

***

Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς. Ὁ κύριος Δ ...πηγαίνει στὴ γυναίκα του ὡς πρωτοχρονιάτικο δῶρο ἕνα πανωφόρι ἀπὸ γούνα, τὸ ὁποῖο ἀπὸ καιρὸ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς τὸ πάρη.

Ἡ κυρία Δ ...τὸ φορεῖ, τὸ καμαρώνει καὶ ἔπειτα ρεμβάζοντας ψιθυρίζει :

— Ποιὸς ξέρει πόσα ζῶα γδάρθηκαν γιὰ νὰ φτιαχτῆ αὐτὸ τὸ πανωφόρι !...

— Δὲν ξέρω, ἀπαντᾶ ὁ σύζυγος πόσα ζῶα γδάρθηκαν γιὰ νὰ φτιαχτῆ τὸ πανωφόρι αὐτό, ξέρω ὅμως ὅτι γιὰ ν' ἀγορασθῆ γδάρθηκε ἕνα καὶ μόνον ζῶο !...

***

Σέ κάποια κωμόπολι ὁ δήμαρχος εἶνε ἐντελῶς ἀγράμματος. Ὁ γραμματεὺς τοῦ δημαρχείου, ὁ ὁποῖος κρατᾶ καὶ τὰ βιβλία τοῦ ληξιαρχείου, εἶνε νέος μὲ ζῆλο. Φροντίζει πρὸ πάντων νὰ συντάσση κάθε χρόνο λεπτομερῆ στατιστικὴ τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ, τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων.

Τὸν περασμένο χρόνο παρουσίασε στὸν δήμαρχο τὴν στατιστικὴ τῶν θανάτων λέγοντάς του :

— Κύριε δήμαρχε, εὐχαρίστως σᾶς ἀναγγέλλω, ὅτι ἡ θνησιμότης στὴν πόλι μας λιγοστεύει. Ἐφέτος πέθαναν ὀχτὼ ἄνθρωποι λιγώτεροι ἀπὸ πέρυσι.

— Ἀ ! Ὡραῖα ! φώναξε ὁ δήμαρχος. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος γι' αὐτό...

Καὶ ἀμέσως κατόπιν ζώτησε :

— Μά...γιὰ πές μου, ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ὀχτὼ ποὺ τὴν γλύτωσαν ἐφέτος καὶ δὲν πέθαναν ;...

λης ἕνα τηλεγράφημα.

Καὶ ἀφοῦ ἐσυλλογίσθηκε μιὰ στιγμή, ξανᾶπε :

— Κατέβασε ὅμως πρῶτα τὸ περιρραῖο τοῦ κυρίου σου καὶ πήγαινέ το στὸ γραφεῖο του. Θὰ τὸ στείλουμε γιὰ ρετουσσάρισμα. Ἀδειασε καὶ τὰ βάζα ἀπὸ τὶς βιολέττες... Ἔχουν μαραθῆ..

Ζὰκ Ζαγγράμ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΥΖΥΓΩΝ

Ἕνας ἐρωτομανὴς βασιλεύς. Ὁ Φραγκίσκος Α' καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ ἐμπόρου... Τὸ τέχνασμα τοῦ πενηροῦ Παρισινοῦ. «Ζήτω ὁ βασιλεύς !..» Ὁ ἀνδρεῖος στρατηγὸς καὶ τὸ γιατρικό. Ἕνα στοίχημα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπωσδήποτε θὰ ἔβγαινε κερδισμένος. Μία σύζυγος ποὺ δὲν ἀγαπᾶ τὸ σύζυγό της. Ἕνα ἔξυπνο τέχνασμα, κ.τ.λ.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος ὁ Α' ἦταν, ὡς γνωστόν, τρομερὰ ἐρωτυλός. Ὅταν μιὰ γυναῖκα τοῦ ἄρεσε, δὲν ὑποχωροῦσε μπρὸς σὲ τίποτα προκειμένου νὰ τὴν κατακτήση. Κάποτε ὅμως βρῆκε τὸν μάστορή του στὸ πρόσωπο ἑνὸς ποινηροῦ ἐμπόρου, τοῦ ὁποίου τὴ σύζυγο εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλά. Ὁ ἔμπορος εἶχε ἀντιληφθῆ τὸ αἴσθημα τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ πῆ τίποτα, ἀναλογιζόμενος τὶς συνέπειες... Περιορίζετο μόνο νὰ ἐπιτηρῆ αὐστηρὰ τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ μὴν τὴν ἀφίνη οὔτε στιγμὴ μόνη.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐπιτηρησιακὴ αὐτὴ κατάστασις δὲν μποροῦσε νὰ ἐξαπολουθήση ἐπ' ἄπειρον, ὁ ἔξυπνος ἔμπορος σκαρφίσθηκε νὰ παίξη στὸν βασιλιᾶ τὸ ἀπόλυτο παιχνίδι :

Ἕνα βράδυ, εἰδοποίησε τὴν γυναῖκα του ὅτι θὰ ἔλειπε ἐκείνη τὴ νύχτα γιὰ κάποια ὑπόθεσή του καὶ ὅτι δὲν θὰ γύριζε στὸ σπίτι. Ἀντὶ νὰ φύγη ὅμως, ἔπιγε καὶ κρύφθηκε ἀπέναντι στὸ σπίτι τον, σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ ἐπερίμενε...

Ἡ γυναῖκα του, μόλις βεβαιώθηκε ὅτι θὰ ἔμενε μόνη στὸ σπίτι, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήση τὸν βασιλέα ὅτι εἶχε παρουσιασθῆ μία μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ συναντηθοῦν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ ἔμπορός μας εἶδε ἀπὸ τὴν κρύπτη του τὸν Φραγκίσκο τὸν Α' νὰ διευθύνεται μὲ ὕφος καταπτητοῦ πρὸς τὸ σπίτι του. Χωρὶς νὰ χάση τότε καιρὸ ὁ ἔξυπνος σύζυγος βγῆκε μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὴν σκοτεινή γωνιὰ ὅπου ἦταν κρυμμένος καὶ πετῶντας τὸ καπέλλο του στὸν ἀέρα, ἄρχισε νὰ φωνάζη μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῶν πνευμόνων του. «Ζήτω ὁ Βασιλεύς !... Ζήτω !...»

Ὁ Βασιλεύς, βλέποντας ὅτι ἄρχισε νὰ μαζεύεται κόσμος, ἀναγκάσθηκε νὰ γυρίση ἀργὸ-ἀργὸ στὸ παλάτι του, κι' ἀπὸ τότε γιατρεύθηκε τελειωτικὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτά του γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ ἐμπόρου.

***

Κάποτε, ποὺ ὁ διάσημος Ἄγγλος στρατηγὸς Μόλπορον εἶχε ἀρρωστήσει, ὁ γιατρὸς του τοῦ εἶχε δώσει ἕνα γιατρικὸ πολὺ πικρό. Ὁ στρατηγός, ὁ ὁποῖος ἦταν τόσο ἀνδρεῖος ἐνάντιον τοῦ ἐχθροῦ, ἔκανε σὰ μικρὸ παιδὶ καὶ δὲν ἤθελε νὰ πιῆ τὸ γιατρικὸ του. Ἡ γυναῖκα του, τότε, γιὰ νὰ τὸν παταφέρη τοῦ εἶπεν ἀγανακτισμένη :

— Τὶ κάνεις ἔτσι, σὰν μικρὸ παιδί ; Εἶμαι τόσο βέβαια ὅτι μόλις πιῆς τὸ γιατρικό σου θὰ γίνης ἀμέσως καλά, ὥστε στοιχηματίζω τὸ κεφάλι μου γι' αὐτό !...

— Ἐμπρός, μιλόρδε, τοῦ εἶπε τότε ψύχραιμα καὶ ὁ γιατρός. Μὴ διστάζετε πειὰ νὰ πιῆτε τὸ γιατρικό σας...Βλέπετε ὅτι, οὔτως ἢ ἄλλως, θὰ βγῆτε νερδισμένος !...

***

«Σήμερα τὸ ἀπόγευμα—διηγεῖται ὁ Σαὶντ Ἐβρεμὸν στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του— συνήντησα ἕναν φίλο μου πού, ἂν καὶ εἶνε ὡραῖος καὶ καλοκαμωμένος, ἔχει ἐν τούτοις τὴν ἀτυχία νὰ εἶνε παντρεμμένος μὲ μιὰ γυναῖκα τὴν ὁποίαν λατρεύει χωρὶς αὐτὴ νὰ τοῦ ἀνταποδίδη οὔτε τὸ μυριοστὸ τῆς ἀγάπης του. Ἀφοῦ ἀνταλλάξαμε μερικὲς κουβέντες, δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατηθῶ καὶ τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι τὸν συμπονοῦσα εἰλικρινῶς γιὰ τὴν ἀτυχία του. Αὐτὸς ὅμως τότε, χωρὶς νὰ χάση διόλου τὴν ψυχραιμία του, μοῦ ἀπήντησε :

Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μὲ συμπονεῖς, φίλε μου...Ἡ γυναῖκα μου, σὲ βεβαιώνω, εἶνε δυστυχέστερη ἀπὸ ἐμένα... Γιατὶ ἐγὼ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ ἐλέπω διαρκῶς ἔμπρός μου μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ, ἐνῶ αὐτὴ ἔχει τὸ δυστύχημα νὰ ἀντικρίζη διαρκῶς ἕναν ἄνδρα τὸν ὁποῖον δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρη !...»

***

Ὁ εὐγενὴς γάλλος κ. ντὲ Μαγὲν ἦταν τρομερὰ ἐρωτόληπτος. Γιὰ νὰ μὴν ὑποψιάζεται ὅμως ἡ γυναῖκα του τοὺς ἐρωτάς του, κατέφευγε στὸ ἑξῆς τέχνασμα :

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὸ «σκάση» τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ κομμιὰ φιλενάδα του ἔβαζε, προηγουμένως, ἕναν πιστὸ ὑπηρέτη του νὰ κάθεται στὸ γραφεῖο του, στὴ θέση του. Ὁ σωρὸς τῶν βιβλίων ποὺ ἀπλωνόταν πάνω στὸ γραφεῖο του, ἔκρυβαν ἐντελῶς σχεδὸν τὸν ὑπηρέτη. Ὅταν ἡ κ. ντὲ Μαγὲν ἐμφανιζόταν στὴν πόρτα τοῦ γραφείου, ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος ποριζόταν πλέον τὸν σύζυγό της, μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ του τῆς ἔδινε τὰ καταλάβη ὅτι ἦταν ἀποσπασμένος ἀπὸ τὴν μελέτη, καὶ ὅτι δὲν μποροῦσε ν' ἀπασχοληθῆ οὔτε στιγμή. Ἡ κυρία ντὲ Μαγὲν ἔφευγε τότε πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, γιὰ νὰ μὴ ταράξη τὸν ἄντρα της...ὁ ὁποῖος τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ποιὸς ξέρει ποῦ ἔγλεντοῦσε !...